

1.Sygn. akt II Ka 172/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Wiesław Ruszala

Sędziowie: Sędzia SO Arkadiusz Trojanowski

Sędzia SO Artur Lipiński (spr.)

Protokolant: Aleksandra Migacz

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Brzozowie – **Z. P.**

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2020 roku w Krośnie

sprawy **K. M.** syna A. i B., ur. (...) w B.

oskarżonego o przestępstwa z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk i art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brzozowie z dnia 9 marca 2020 roku, sygn. akt II K 73/17

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonego K. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. S. kwotę 1.680 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego K. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 420 zł (czterystu dwudziestu złotych), w tym opłatę za II instancję w kwocie 400 zł (czterystu złotych).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 172/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Brzozowie z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt II K 73/17

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia**0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.0.1.Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**1.Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

o.1.Ustalenie faktów

o.o.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

o.1.Ocena dowodów

o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu, iż:</p> <p>a) przekroczenie przez pokrzywdzonego prędkości nie miało wpływu na zaistnienie wypadku;</p> <p>b) oskarżony w chwili wypadku poruszał się, podczas gdy nie wynika to z żadnej części materiału dowodowego;</p> <p>c) oskarżony był „pod wpływem środka odurzającego delta-9-tetrahydrokannabinolu ((...)) w stężeniu nie mniejszym niż 8,8 ng/ml we krwi”, podczas gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w sprawie nie został przeprowadzony żaden dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu toksykologii celem ustalenia, czy sam fakt ujawnienia we krwi oskarżonego w/w środka miał bezpośredni wpływ na zachowanie się oskarżonego oraz na zaistnienie wypadku; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> • według oświadczenia oskarżonego, oskarżonemu pobrano tylko 1 raz krew do badań w ilości 3 ampulek bez zachowania procedury związanej z odstępami czasowymi, co również może mieć wpływ na ustalony poziom stężenia środka odurzającego we krwi oskarżonego;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ustalenia faktyczne zostały przez Sąd I instancji poczynione w sposób właściwy i zasługują w całości na akceptację ze strony Sądu Odwoławczego.</p> <p>Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty podniesione w apelacji. Sąd I instancji na podstawie opinii biegłych ustalił bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony K. M. poruszał się w momencie zaistnienia wypadku. Wynika to bowiem zarówno z zeznań świadków, jak również wskazują na to ślady umiejscowione na samochodzie i motocyklu. Udokumentowane uszkodzenia pojazdów wskazują na to, że doszło do kontaktu lewego boku motocykla z przednią lewą częścią samochodu. Biegli odtworzyli pozycje w jakich znajdowały się oba pojazdy w chwili zderzenia tj. motocykla H. poruszał się jezdnią drogi głównej, zaś samochód C. w chwili zderzenia ustawiony był w poprzek drogi i również był w trakcie ruchu. .</p> <p>Ponadto biegli w sposób jednoznaczny wskazali, że przekroczenie przez kierującego motocyklem pokrzywdzonego S. S. prędkości o nie więcej niż 10 km/h nie mogło wpłynąć na właściwą</p>		

ocenę sytuacji przez oskarżonego. W ocenie biegłych nieprawidłowości w postaci nieznacznego przekroczenia prędkości przez pokrzywdzonego nie miał wpływu na zaistnieniu wypadku. Biegi jednoznacznie wskazali, iż bezpośrednią i jedyną przyczyną wypadku były nieprawidłowości popełnione przez oskarżonego kierującego samochodem, który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut, iż niezasadnie Sąd przyjął, iż oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego. U oskarżonego została bowiem stwierdzona obecność we krwi kannabinoli, a w szczególności (...) w stężeniu 8,8 ng/ml i jego metabolitu w stężeniu 29 ng/ml. Jak wynika z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych obecność (...) i (...) we krwi świadczy o przyjęciu przez oskarżonego środków odurzających. Ustalenie to jest wystarczające do przyjęcia, że oskarżony znajdował się pod wpływem środków odurzających w chwili wypadku, bowiem biegli wskazali, iż takie stężenie, jakie występowało u oskarżonego w chwili wypadku odpowiada stężeniu alkoholu powyżej 0,5 promila.

Trzeba także wskazać, iż niezasadny jest zarzut, iż tylko jednokrotnie pobrano oskarżonemu krew do badań, bowiem w aktach znajdują się dwa protokoły pobrania krwi do badań z godz. 17:40 (k. 19) i 17:50 (164).

Nie jest także konieczne ustalenie, iż pozostawanie przez oskarżonego pod wpływem środków odurzających miało wpływ na zaistnienie wypadku aby móc

<p>przypisać mu popełnienie czynu z art. 178 a § 1 k.k. lub przestępstwo z art. 177§ 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. Stwierdzenie przez biegłych obecności środków odurzających we krwi oskarżonego było prawidłowe, a zatem ustalenia Sądu I Instancji zasługują w pełni na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>a) zmianę pkt I. poprzez wyeliminowanie z opisu czynu znamienia „będąc pod wpływem środka odurzającego delta-9-tetrahydrokannabinolu ((...)) w stężeniu nie mniejszym niż 8,8 ng/ml we krwi’ i w konsekwencji wyeliminowania w/w znamienia z opisu czynu wnoszę o uchylenie pkt III. Wyroku,</p> <p>W razie, gdyby Sąd II instancji nie przychylił się do powyższych wniosków o:</p> <p>a) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;</p> <p>b) nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania za II instancję.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie ma podstaw do zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu albowiem w sposób prawidłowy Sąd I instancji ustalił, iż oskarżony w chwili spowodowania wypadku znajdował się pod wpływem środków odurzających. Okoliczność ta została ustalona w sposób nie budzący wątpliwość za pomocą kompletnej, jasnej i fachowej opinii</p>		

<p>biegłych. Nadto Sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności i przebieg wypadku, a przede wszystkim słusznie przyjął, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie oskarżonego tj. nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem pokrzywdzonemu.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>2. w razie nieuwzględnienia zarzutu z pkt 1): obrazę przepisów prawa materialnego:</p> <p>a) w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. oraz przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., podczas gdy zachowanie sprawcy kierującego pojazdem, będącego pod wpływem środka odurzającego, który w następstwie umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje nieumyślnie wypadek komunikacyjny, stanowi jeden współukarany czyn uprzedni, wyczerpujący znamiona przestępstw określonych w art. 177 § 2 k.k. i w art. 178a § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 178 § 1 k.k. i podlega wówczas kumulatywnej kwalifikacji prawnej w myśl zasad określonych w art. 11 § 2 k.k., co w konsekwencji nie powinno prowadzić do skazywania oskarżonego za obydwie tak zakwalifikowane przestępstwa, co jednocześnie miało bezpośredni wpływ na wymierzenie oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary i środka karnego;</p> <p>b) tj. art. 43a § 2 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000,00 zł w wyniku zastosowania błędnej kwalifikacji prawnej czynu, podczas gdy zastosowanie przez Sąd prawidłowej kwalifikacji prawnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	czynu spowodowałby brak podstawy prawnej do orzekania tego środka	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie trzeba wskazać, iż Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2002 r. sygn. I KZP 4/02 (OSNKW 2002/5-6/37) wyraża pogląd, że zachowanie sprawcy, kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione - jeden określony w art. 178a § 1 lub 2 k.k., drugi zaś w art. 177 § 1 lub 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. Ewentualna redukcja ocen prawno-karnych powinna zostać dokonana - z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku - przy przyjęciu, iż występki zakwalifikowany z art. 178a § 1 lub 2 k.k. stanowi współukarane przestępstwo uprzednie.</p> <p>Zatem zasadne było przyjęcie przez Sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się dwóch czynów zabronionych, tak jak to zostało ujęte w akcie oskarżenia.</p> <p>Jak wskazano w postanowieniu SN z dnia 25 lutego 2002 r., I KZP 1/02, redukcja ocen prawno-karnych, przeprowadzana z punktu widzenia tego, czy jakiś czyn jest, czy też nie jest czynem uprzednim współukaranym, jest zawsze problemem teleologicznym, którego właściwe rozwiązanie może być dokonane nie w formie abstrakcyjnej, ale z</p>		

uwzględnieniem realiów konkretnej sprawy. Szczególnie celowe może okazać się przyjęcie wskazanej metody redukcji ocen w sytuacji, gdy - poprzedzający spowodowanie wypadku komunikacyjnego - stan abstrakcyjnego zagrożenia, spowodowanego prowadzeniem pojazdu w stanie nietrzeźwości, trwał krótko, a zatem porównanie stopnia społecznej szkodliwości obu czynów wskazuje na to, że czyn zakwalifikowany z art. 177 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 i art. 11 § 2 k.k., który stanowiłby podstawę skazania, w pełni pozwala na oddanie stopnia bezprawia kryminalnego zachowania sprawcy.

Sąd I Instancji uznał, że nie zachodzi w przedmiotowej sprawie podstawa do przyjęcia, iż prowadzenie samochodu przez oskarżonego jest czynem współukaranym uprzednio. Sąd uznał iż prowadzenie samochodu pod znacznym wpływem środków odurzających powoduje, iż zasadne jest wymierzenie odrębnej kary za ten czyn, a także stosownego środka karnego. Sąd Odwoławczy podziela zaś to stanowisko.

Wniosek

b) w razie nieuwzględnienia wniosku z pkt a) 3.1, ewentualnie - przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynów z art. 177 § 2 k.k. i w art. 178a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.;

c) zmianę pkt. V. wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszący lat 3;

d) zmianę pkt II. wyroku poprzez orzeczenia wobec oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 lat;</p> <p>e) uchylenie pkt IV. oraz pkt VI. wyroku w przypadku zmiany orzeczenia w sposób wskazany w pkt a) lub w sposób wskazany w pkt b);</p> <p>f) uchylenie pkt. VIII wyroku w przypadku zmiany orzeczenia w sposób wskazany w pkt a) lub w sposób wskazany w pkt b);</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden z powyższych wniosków nie jest uzasadniony. Kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów jest prawidłowa. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego albowiem uzasadnione jest przyjęcie, iż w przedmiotowej sytuacji oskarżony popełnił dwa osobne przestępstwa, a czyn z art. 178 a§ 1 k.k. nie musi być automatycznie czynem współukaranym uprzednio. Takie stanowisko Sądu I instancji zasługuje w ocenie Sądu Odwoławczego na akceptację.</p> <p>Sąd Odwoławczy podziela także stanowisko Sądu I instancji odnośnie wymierzonej oskarżonemu kary za poszczególne przestępstwa, kary łącznej oraz orzeczonych środków karnych.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>3. rażąca niewspółmierność:</p> <p>a) kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>b) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat</p> <ul style="list-style-type: none"> • wynikające z nieuwzględnienia przy jej orzekaniu: naruszenia przez pokrzywdzonego zasad ruchu drogowego, który poruszał się z prędkością większą od administracyjnie dozwolonej, ograniczonej widoczności na drodze podporządkowanej prowadzącej do miejscowości B., ze względu na ukształtowanie drogi głównej; brak opinii biegłego z zakresu toksykologii, która by wykazała wpływ środków odurzających na oskarżonego w chwili wypadku, a więc brak solidnych dowodów, które wskazywałyby, że środek psychoaktywny (...) miał bezpośredni wpływ na spowodowanie wypadku; odbicie się wypadku na psychikę sprawcy; • wynikające z błędnej kwalifikacji prawnej czynu <ul style="list-style-type: none"> - uzasadniają wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. 	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji wymierzył karę w sposób zgody z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i jest to kara adekwatna do przypisanych oskarżonemu czynów. Sąd I instancji uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące, w tym</p>		

przede wszystkim brak uprzedniej karalności oskarżonego, młody wiek oskarżonego, wyrażoną przez niego skruchę jak również okoliczności obciążające w postaci przede wszystkim tragicznego skutku zaistniałego wypadku. Wymierzone kary jednostkowe, jak również kara łączna jest karą sprawiedliwą i spełnią wobec oskarżonego cele stawiane karze. Kary te nie są rażąco niewspółmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów.

Wymierzona oskarżonemu kara spełnia wszystkie wymogi w zakresie zarówno prewencji indywidualnej jak również generalnej. Kara jest adekwatna do przypisanego oskarżonemu czynu i uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary.

Wniosek

jak w pkt 3.2

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W ocenie Sądu Odwoławczego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelacji, iż wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco niewspółmierna. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna

różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Palestra 1975, z. 3, s. 64).

W ocenie Sądu Odwoławczego wymiar orzeczonej kary jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się oskarżony, zaś wymierzona mu kara spełni również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego i nauczy go poszanowania ogólnych zasad panujących w społeczeństwie. Spełni także swoją rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

3.4.

4. obrazę przepisów postępowania, a mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 624 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy uiszczenie przez oskarżonego kosztów jest zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację finansową, majątkową oraz sytuację zawodową oraz ze względu na orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności;

b) art. 627 k.p.k. poprzez zasądzenie od oskarżonego zwrotu kosztów wynagrodzenia adwokackiego w sytuacji gdy pokrzywdzony przyczynił się do wypadku oraz w sytuacji, gdy ich uiszczenie przez oskarżonego

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	kosztów jest zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację finansową, majątkową oraz sytuację zawodową oraz ze względu na orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Słusznie Sąd I instancji nie skorzystał z instytucji zwolnienia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Oskarżony K. M. jest bowiem osobą młodą, zdrową, pracującą poza granicami kraju w Holandii i nie ma on nikogo na swoim utrzymaniu. Zatem przy dołożeniu starań w przyszłości będzie on w stanie uiścić koszty sądowe. Sam fakt wymierzenia oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie czyni niezasadnym obciążenie go kosztami postępowania. nawet bowiem podczas odbywania kary oskarżony może być zatrudniony i osiągać dochody pozwalające na spłacanie zasądzonych od niego obowiązków.</p> <p>Zarzut dotyczący obciążenia obowiązkiem zwrotu kosztów pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest również nieuzasadniony bowiem Sąd I instancji nie przyjął przyczynienia się pokrzywdzonego do zaistnienia wypadku. Sąd I Instancji słusznie przyjął, iż bezpośrednim i jedynym sprawcą zdarzenia był oskarżony K. M.. Stosownie do obowiązujących przepisów zatem oskarżony powinien zwrócić oskarżycielce posiłkowej koszty poniesione z tytułu ustanowienia pełnomocnika w sprawie.</p>	

Wniosek	
g) zmianę pkt X. i pkt XI. wyroku poprzez zwolnienie oskarżonego w całości, ewentualnie w części od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i kosztów tytułem wynagrodzenia adwokackiego; h) nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania za II instancję.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Oba wnioski nie są zasadne albowiem żaden z zarzutów stawianych w apelacji zaskarżonemu orzeczeniu w zakresie kosztów postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.	

1.OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1.ROZSTRZYGNIĘCIE	SĄDU
ODWOŁAWCZEGO	
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
całość wyroku	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Zaskarżone orzeczenie jest trafne. Sąd I instancji dokonał właściwej oceny materiału dowodowego i była to ocena swobodna, dokonana w oparciu o całokształt materiału dowodowego oraz w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Stan faktyczny został ustalony prawidłowo i nie sposób dopatrzeć się błędu przy jego ustalaniu.</p> <p>Sąd I instancji nie dopuścił się także obrazy przepisów prawa materialnego, zaś wymierzona mu przez Sąd I instancji kara oraz środki karnej są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.</p>	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1.Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	zasądza od oskarżonego K. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. S. kwotę 1.680 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym, zasądza od oskarżonego K. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 420 zł, w tym opłatę za II instancję w kwocie 400 zł.

1.PODPIS

0.1.Granice zaskarżenia	
--------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Brzozowie z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt II K 73/17		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana